

אנסמבל

אשכנזי זה שם מזרחי

מחזה מאת שי ג'ברי אשכנזי

© כל זכויות המחזה שמורות למחבר. אין לעשות במחזה שימוש מסחרי כלשהו מבלי להסדיר את עניין הזכויות. ניתן ליצור קשר ב-0515601942 או theatercan@gmail.com

(4 שחקנים עומדים בשורה על הבמה)

אסף: אני אסף, זאת אמא שלי, התקליטנית הידועה מתל אביב, ליאורה מרון, לשעבר פומרנץ, מפולין כמובן. והיא התחתנה עם אבא שלי, יצחק מרון - שזה עברות של מועלם - מבגדד, מעיראק - וזה מה שיצא, והנה אני פה. אני אסף מרון ואני חצי עיראקי וחצי פולני.

ליאור: אני ליאור, הבת של דליה גלרון, המתלבטת הידועה, והיא כמובן העבירה את זה אליי. תודה אמא. ההורים שלה ממרוקו והיא התחתנה עם אבא שלי, שמעון גלרון, לשעבר זילברברג, וההורים שלו ממרוקו ופולין. אני ליאור גלרון, שלזינגר לעתיד (מראה את טבעת האירוסין), ואני חצי פולנייה וחצי מרוקאית"

מיכאל: "אהלן וסהלן, סיידתי אני מיכאל, הבן של מוטי גמליאל, לשעבר ג'מאל, בן להורים ילידי ח'לב מסוריה, ושל שרית גמליאל, לשעבר בוקר, בת להורים ילידי גרמניה ופולין. אני מיכאל גמליאל, ואני חצי פולני וחצי סורי

שיר: אני שיר, בתה של יונית קורנפלד, דור שני לשואה, ילידת הארץ, שורשיה נטועים עמוק בפולין, ואבא שלי דוד אברמוב, יליד קווקז, עלה לארץ בגיל 17. אני שיר אברמוב ואני חצי פולנייה וחצי קווקז".

מיכאל: "אם אלוהים הוא הדי-ג'יי, והחיים הם מסיבה, לפחות תשלוט על הפלייליסט"

חביבי יעני

ה"אירוס הנצרתי"

ליאור: אני רקדנית מעולה, בכל חוג שהייתי תמיד המורות היו אומרות

שיר: הבת שלכם משהו

ליאור: כן, ברור לי שמורות אומרות את זה לכל ההורים, אבל עלי זה היה אמיתי.

גיל 5

שיר: בלט,

ליאור: גיל 8

אסף: ג'אז

ליאור: גיל 13

מיכאל: ג'אז לירי

ליאור: ובגיל 15 "האירוס הנצרתי" להקת המחול הייצוגית של נצרת עילית.

שיר: בואי מותק, הבולשוויי (פאזזה) בלט

אסף: ג'אז

מיכאל: ג'אז לירי

ליאור: פולקלור מרים כמו מזרחית. זה הדבר האמיתי. (מדברת לסאונדמן) שים לי את זה רגע, אני רוצה שתרגישו את זה. אין זה חודר. זה פסטיבל כרמיאל כל שנה, זה במה מרכזית ביום העצמאות וזה פאקינג חו"ל. אני ביום שהשתחררתי כבר הייתי על מטוס למכסיקו להופעה עם האירוס הנצרתי. אני חלק מהאירוס הנצרתי! אפילו שלא נותנים לי היות בפרונט, הפרונט כבר תפוס ע"י משפחת האצולה של נצרת עילית, משפחת דרוקר. אם את לא חברה של דרוקר או אחד מהחברים שלו את לא קיימת, ואז שוכחים ממך בחלוקה לזוגות בריקוד החדש "טוב ליאור רוקדת עם מיכל כי כל הבנים כבר תפוסים" או "ליאור, תעברי לשורה אחרונה יש שם חור מימין", מה יצאתם אתמול? "סורי ליאור, זה היה יציאה רק של זוגות". אה... "מה זה גלרון בכלל? זה נשמע עירקי!" זה עיברות זה היה זילברברג, ז-י-ל-ב-ב-ב-ג!! מפולין!! "ליאור, בריקוד המלחים כשכולם רקדו אמרו ליי" ליאור תעשתי קרוס משמאל במה לימין במה" אני רקדנית. קרוס זה לא לרקוד.

אסף - הכינור

אסף: אני כילד הייתי פחות מחובר לצד האומנותי שלי. הייתי מאוד ריאלי, אבל אני נגנתי כינור במשך 7 שנים. תבינו, אני לא גדלתי כמו שני אלה בצפון תל אביב, תיכון לאומניות.רחובות.חטיבת בניים. עמוס דה שליט. 16 כיתות בשכבה. קריית משה, קריית עקרון. אייל גולן. יש ערסים. עכשיו אין בעיה למה אני יודע איך להתמודד איתם. אבל אין מקום לטעויות, אסור שאף אחד יידע שאני מנגן בכינור. מה אנשים נפלו על הרבה פחות מזה. היה איזה שמנמן אחד שבטיוול השנתי אכל במבה שוש. במשך 4 שנים קראו לו שושו. אז אני צריך שעכשיו יקראו לי "אסף הכנר". אתם חושבים שבגלל זה אני הפסקתי לנגן? בזכות דמיון מפותח. דמיינתי שאני סוכן חשאי. המשימה. להעביר את הפצצה הסודית אל לב ליבה של הסוכנות הרוסית הביו ביזנית. AKA

הקונסרבטוריון העירוני בית יד לבנים רחובות. משך ההגעה 7 וחצי דקות. ואני היחיד שיכול לבצע את המשימה. ביי אמא.

(מוזיקה של סרט אקשן מתנגנת)

אסף: הפנייה לרחוב סיטקוב בעוד 40 פסיעות! שם אורבת לי הסכנה הראשונה: גל ברמן, כנראה משחק כדורסל ברחבה של 'אהרוני!' אני פונה שמאלה, השטח נקי! אני מסתיר את הפצצה הסודית היטב, מתחת לקו המכוניות החונות! עוד 30 פסיעות לסמטה שמובילה לרחוב ויצמן! זה השטח המסוכן ביותר: סמטה צרה, בין שני גדרות. אם מישהו בא מולי - אין לי איפה להסתתר. אני נכנס (צועד במהירות), 30 פסיעות, 20 פסיעות, הנה אני מגיע לרחוב ויצמן! השטח נקי. ממשיכים! . ספיר חזן (צורח), ספיר חזן! ספיר חזן

שיר

שיר: כשהייתי בת 12 גיליתי שאני לא 90% אשכנזייה .
כשכתבתי עבודת שורשים בכתה ו', ישבתי עם סבא יהודה וסבתא תרצה לשמוע על אודותם. אז תיקתקתי וכתבתי שהם הגיעו מקווקז. שניהם עצרו אותי בדרמטיות ואמרו לי שחשוב לציין שהם הגיעו ממחצ'קלה. לא הבנתי?
ליאור: מחצ'קלה.

שיר: אוקיי, לא, על מוסקבה שמעתי, סנט פטרבורג גם, לנינגרד - מי לא מכיר את סטאלין? היה לי פוסטר של לנין בחדר, ודוסטויבסקי, צ'כוב, סטניסלבסקי, טולסטוי - מי הגיע ממחצ'קלה? מי פרץ במחצ'קלה? אולי יש איזה סלב במחצ'קלה? מישהו פעם סימס לכם 'וואו, עזבו אותי, אני בוויקנד מטורף במחצ'קלה, עושה סקי' לא. סבא, אנחנו לא רוסים? זאת אומרת, אין לנו קשר לקרמלין? המהפכה הבולשביקית - אתם לא קשורים אליה. אתם חיים על ההרים, אתם במקסימום רועי צאן (מתחילה מוזיקת חליל מסתלסלת), (בשקט) חבורה של פרימיטיבים! ('מה זה קשור עכשיו?').

המשך ליאור אירוס נצרת

ליאור: חוץ מ'האירוס הנצרת' הייתי גם בחוג לריקודי בטן! אני ועוד חברות מרוקאיות של אמא שלי, בנות 40, והיתה לי מורה רוסייה שקראו לה לינה. אפילו הרוסייה הזאת רצתה לרקוד ריקודי בטן. וגם שם הייתי באמת הכי טובה - אבל שם נתנו לי. נתנו לי סולואים, נתנו לי את הפרונט, כל נאמבר - אני סולו באמצע, מקדימה! ונשארתי שם שנים, הופעתי בבר-מצווה של בן דוד שלי, בחינה של חברה. עד היום יש לי חליפת צהוב וזהב-צלצלים הורסת שקניתי ב-1,000 שקל מלינה! (המוזיקה נפסקת. בסוף

הריקוד (ליאור) ואז האירוס הנצרתי עובדים על ריקוד דבקה. אני מקבלת סולו. פעם ראשונה.

מיכאל: 'תכניסי את 'רונה שלי, רונה' של סמיר שוקרי, מהאלבום 'רונה'.

(השיר מתחיל להתנגן ברקע.)

מיכאל: 'סולו כינור מספר 1 בהיסטוריה!'

'אבא אלייך ישובה' - הוא קורא לאהובה שלו 'אבא שלה'. אבא שלי הוא מה-זה גבר! אבא שלי הוא דרוויש מכרם התימנים, שקנה דירה בשיכון בבלי - והביא את אמא שלי האשכנזייה! כשהייתי בן 8 אבא שלי לקח אותי ואת אחי הגדול לבית הספר. אנחנו נוסעים בנמיר, ופתאום מישהו בא וחותר אותנו. אבא שלי דופק ארמברקס, יוצא מהאוטו, דופק לו על השמשה ואומר לו: 'תקשיב, אם לא הבנים שלי באוטו, אני שולף אותך מהחלון ודופק לך מכות!'. ככה, עם מבט של רצח בעיניים! כשהייתי בן 14, המורה למתמטיקה התקשר אלינו הביתה ואמר שאני עושה חיקויים שלו בכתה. אבא שלי תפס את הטלפון, אמר לו: 'תקשיב, אם עוד פעם אחת אתה מתקשר אליי הביתה בשעה שבע בבוקר אני בא לתיכון של הבן שלי ומפשיט אותך בפני כל התלמידים!'. (פונה לליאור) 'תלמדי אותי איזה מוב'.

ליאור: 'מה אתה רוצה ללמוד?'

מיכאל: 'משהו, איזו תנועה

ליאור: 'טוב, בסדר' -

(אסף ושיר מצטרפים לשורה וליאור מדגימה)

ליאור: 'זו תנועת בסיס של ריקודי בטן: רגליים מקבילות, כיפוף בברכיים, אנחנו מייצרים 8 עם האגן - סמנו את האגן'.

אסף: 'אוי, זה חשוב לסמן'

ליאור: 'בדיוק. ואנחנו עושים מהפינה הקדמית לפינה האחורית. מיכאל, אתה אתי?'

מיכאל: 'לא'

ליאור: 'אז תהיה אתי. קדימה ואחורה, מייצרים ממש את הספרה 8 עם האגן, אבל בלי עצירות. לא להזיז את פלג הגוף העליון. שיר עושה ממש טוב, אסף - אתה יכול יותר, יותר עגול'.

אסף: 'וואו, זה פותח את הגב התחתון! רגע, ליאור, תסתכלי רגע. בסדר? אפשר גם לשחק עם הקצב? איך זה?'

שיר: אסף!

אסף: (רץ וחוזר לניסיון להגיע לשיעור כינור בלי שיתפסו אותו): "תמשיך ללכת! אל תסתכל שמאלה, היא לא ראתה אותך! (רץ בטירוף) תוכנית בלתי צפויה, תמשיך ללכת, אתה

כבר מגיע. דקה למבצר. רחוב בנימין - צ'ק, רחוב יעקב - הדואר, הגעתי ליעד!
(מתנשף) אני נכנס. שומרת המבצר אומרת לי שלום ולא יודעת שאני סוכן חשאי".

מיכאל: "אסף? נתחיל?"

(מתחילה מוזיקת כינור, כביכול שיעור הכינור שלו. אסף מהנהן, מוציא את הכינור, מתחיל לנגן. המשך שיר מחצ'קלה)

שיר: אבא שלי ניגן בכינור... אמא שלי הפולנייה לא מבינה כלום באומנות, היא חושבת שכן, היא טועה. אבא שלי הקווקזי השמיע לי מוזיקה טובה כשאני הערצתי את ווסטלייף. בזכותו ידעתי מה זה רוק, הוא השמיע לי קווין deep perpele ויסוצקי... איך אני אוהבת את ויסוצקי.

אני זוכרת שנסענו בפ'גו הטרנטה שלו, אחרי הלוויה, סבא שלי קיבל התקף לב ומת לו בידיים. היינו לבד, הוא שם ויסוצקי ופעם ראשונה שראיתי את אבא שלי בוכה. (מקשיבה) זה כל הכאב של רוסיה בקול שלו. שוב אני חוזרת לאמא רוסיה. זה תרבות של שנים, זה לא קווקז.

אתם לא רוסים אתם הסחלה של רוסיה!! אתם כל מה שנפלט והתנקז לקו ההרים הסרוח שלכם.

עכשיו בואו... זה לא יפה.. בכל זאת ככה משפחה חמה, תמיד צחוקים, תמיד הרמות משפחה אוהבת, מסריחה אבל אוהבת- לא בקטע.. באמת, יש שם סירחון פיסי, אני תמיד חוזרת מסבתא ואמא מריחה, היא אפילו רק פותחת את הדלת ונותנת סנפה קטנה ואומרת, מה זה? ישר שולחת אותנו למקלחת, היא צודקת יש שם משהו שנדבק אליך, לא יודעת זה הטיגון, אתם לא מכבסים מצעים? משהו משהו בין טחב לעובש- גלותי, לא יודעת, לא נעים. עוד פעם אחת קווקזים יקרים אתם לוקחים אותי לאירוע באולמי הנסיכה באזור, לא מפנים צלחות, שמים אחת על השנייה, אחת על השנייה, אחת על השנייה. דודה סבטה דופקת לי שמלה מאלנבי פינת גועל נפש ואז כולכם מכריחים אותי לרקוד לזגינקה במרכז הרחבה, אני שורפת את כולכם ואת נשיא מחצ'קלה!

"לא כולל שירות"

אסף: איי, אמא, עידו מרביץ לי! די, עידו, יש 'לא כולל שירות', נו תשים קלטת! תלחץ פליי כבר! אני גבע!

מיכאל: אני אייל.

שיר וליאור יחד: אני אלינור!

שיר: 'אני דנה דבורין!'

ליאור: 'בטי. בטי בסצינה.

(אסף) גבע: אלינור

(ליאור) אלינור: מה?

גבע: אני אוהב אותך

אלינור: נשמע מוכר

גבע: זה עכשיו או אף פעם

אלינור: עכשיו עכשיו?

גבע: אני לא יכול יותר אני צריך לדעת. את לא יכולה לשחק איתי יותר. זה כן או לא? אני רק צריך

לדעת את האמת. אני אסתדר עם כל אמת, אני חזק

אלינור: חשבתי שאתה חלש

אסף: מה הכוונה? מה זה אומר 'חלש'? גם הסלע הכי קשה בסוף מה שחודר אותו זה טפטוף של מים. נגיד אבא שלי, הוא עיראקי - ופרופסור. לפיזיקה. במכון ויצמן. הבנאדם - אתם רואים אותו ואומרים 'מה? למד? עיראקי שחור קטן, מורח בננה על חתיכת לחם דגנים?' הבנאדם תופר פינות למדענים באלברקורקי! (עובר לאנגלית, מדמה שיחת טלפון בין אביו לחוקר אמריקאי): listen, tim. I thought about it. just change the equation by very little. yeah, that's all. it will make all the difference. המעברה מאחוריו. אני בבית, בשבתות, שמעתי מוצארט. כשרצינו להנמיך - ויואלדי. בסדר, הוא לא לימד אותי איך להתמקח עם מוסכניק על רדיאטור, הוא היה יותר 'תשמע, כמה כסף שזה לא יעלה - זה בסדר. רק תבדוק שאין בעיה בטיחותית! אבל הוא לימד אותי על השמש, איך היא שומרת על האנרגיה כי בפנים כל הזמן יש התנגשות אטומים. או זה שאנחנו כל הזמן נופלים (עובר לערבית): אלמוקה מא ע'ג'ל - מי שלא נופל לא גבר, אפרופו את (פונה לליאור), עם החזק-חלש שלך. מת'קל ת'ם - ולא ע'ם האם - עדיף משקל כבד של רעל ולא גרם אחד של דאגה. ואבא שלי באמת

לא צריך היה לדאוג לי. אני כבר מגיל 8 הייתי בטיפול. אצל ראש מחלקת פסיכיאטריה לילדים של בילינסון! לא כי היו לי בעיות או משהו, אלא כדי שיהיה לי עם מי לדבר, שלא אפול. היה לי קצת עניין עם קבלת החלטות (פונה לצופה), בסדר, לך אין? חוץ מזה הוא פתר לי את זה, גידי. את כל ההחלטות הוא פתר לי. אני זוכר שלא ידעתי אם אני רוצה לעשות את מסיבת יום ההולדת של גיל 12 בבית או בחוץ באולם אז עשינו ביחד טבלה, בעד ונגד, פרמטרים, או שהתפרץ לי ה-OCD ושטפתי את הידיים שלי 50 פעם ביום אז הוא היה אתי שם ודיווחתי לו על כל שטיפה ושטיפה. עזוב, הוא היה מלך, גידי! בגלל זה, כשבאתי לאבא שלי ושאלתי אותו 'תגיד, מה אני עושה עכשיו עם זה שחצי כתה לא מדברת אתי?'. אז הוא אמר 'תשמע, יש לך את גידי (הקהל צוחק) על דברים כאלה תדבר אתו.

גבע (אסף): אלינור

אלינור: מה?

גבע: אני אוהב אותך

אלינור: נשמע מוכר

גבע: זה עכשיו או אף פעם

אלינור: עכשיו עכשיו?

גבע: אני לא יכול יותר אני צריך לדעת. את לא יכולה לשחק איתי יותר. זה כן או לא? אני רק צריך לדעת את האמת. אני אסתדר עם כל אמת, אני חזק

אלינור: חשבתי שאתה חלש

גבע: אוי אלינור, שיט אני אפילו מאוהב בשם שלך. זה כן או לא?

שיר: מדובר בתימניה, כן?

אלינור: גבע, אל תלחץ עליי. אתה יודע שעוד קשה לי בגלל... נו אתה יודע

גבע: האייל הזה? אולי זה מה שמגיע לך, את יודעת מה? התאהבת באפס, בכלום הזה, רק בגלל שהוא היה רע אלייך.

שיר: כי היא תימניה

גבע: אני טוב, מצטער. אולי בגלל זה את לא רוצה אותי.

אלינור: לא גבע, לא. זה לא שאני לא..

שיר: תמנייה

אלינור: גם קצת. אני פשוט צריכה זמן

גבע: זמן? מצטער, זה בדיוק מה שנגמר לי. אני לא מתכוון לחזר אחרייך בסטייל תנ"כי.

הקצב היום השתנה.

אלינור: גבע?

גבע: מה?

אלינור: אני... אני גם אוהבת את השם שלך.

גבע: באמת?

אלינור: כן

(הם כמעט מתנשקים, ברגע האחרון מתחיל להתנגן "כמו תפילה קטנה". שיר קוטעת את השיר ומזנקת למרכז הבמה, מתוודה)

שיר: "אני נמשכת לאשכנזים!"

ליאור: "מה קשור? עוד לא סיימתי את הקטע"

שיר: "אני נמשכת...נו, היה לי את המומנט, תלכי אתי. הרגשתי, פרצתי, זה היה לי. אז מה קרה? ברצינות - שלוש שניות זנב, מה קרה? על הנאמבר המופתי הזה, באמת".

ליאור: זנב? זנב! סבבה. (חוזרת לכיסא)

מיכאל: באמת היה לה זנב. "תמשיכי, תמשיכי 'אני נמשכת לאשכנזים'. עכשיו תספרי להם למה ונגמור עם זה".

שיר: "נראה לכם שאני ממשיכה, מה זה הווייב הזה? ממש לא מעוניינת להמשיך, תודה".

אסף: "מאמי, הכל בסדר"

שיר: "אני יודעת, הכל בסדר גמור"

מיכאל: "אז תמשיכי"

שיר: "לא ממשיכה ככה"

(אסף מחליט לנסות לבצע את הקטע במקומה)

אסף: "אני נמשכת לאשכנזים, סורייי! אני רוצה תעודות, מאמאל'ה! אני רוצה מדרסים!"

ליאור: לא אסף זה יותר... "אני נמשכת לאשכנזים, סורייי! אבל לא כאלה אטריות אורז - כאלה שזופים, עם שרשר דק-דק-דק"

מיכאל: (מתקן אותם וצועק) "לא, זה הרבה יותר החוצה: 'אני נמשכת לאשכנזים! זה הווייב, אחותי! זה הווייב! החוצה, הרבה החוצה. יאללה שיר."

שיר: "מה המשפט הראשון של המונולוג שלי?"

מיכאל: "אני נמשכת לאשכנזים"

שיר: "כן, הלאה?"

מיכאל: "שלום"

שיר: "לא, לא יודעת. חודשים אנחנו עובדים על זה, אבל משפט מהמונולוג שלי אתם לא זוכרים. מה, קשה לכם להקשיב? חוץ מהחיקויים הפנומנליים שהבאתם פה, באמת הדיוק - לא יודעת, מישהו הקשיב בכלל למונולוג שלי? אין לי מושג"

מיכאל: "שיר, אל"ף תירגעי, וזה לא שיש איזה פצע"

שיר: "מה אמרת?"

מיכאל: "אמרתי שאין איזה פצע בזה שאת נמשכת לאשכנזים. אני אומר את זה בקטע טוב, באמת"

שיר: "ברור שזה בקטע טוב. אתה אמיתית?"

מיכאל: "כן"

שיר: "זה נראה לך הפורום לפתוח את העניין?"

מיכאל: "אני אומר את זה ממקום שאני מכיר אותך ואוהב אותך"

שיר: "אתה אומר שאין לי פצע במונולוג? אני שרופה עליך, אבל זה נראה לך המקום? סתום, אתה מידרדר מרגע לרגע וחבל. אני ממש לא רוצה להתחיל לפתוח את זה אתך, אבל באמת לא מבינה באיזה עולם אתה אומר לי שאין לי פצע במונולוג."

מיכאל: "יש לך..."

שיר: "מיכאל, תעשה לי טובה. אתה רציני? אתה? חתיכת אשכנזי-פריבילג! (צועקת עליו) מי אתה בכלל שתגיד לי שאין לי פצע במונולוג! מה זה? תראה אותך, 'אני חצי אשכנזי, חצי מזרחי'. איזה מזרחי? דחוף את זה לתחת שלך! מדבר ערבית עאלק, אתה המצאת את האשכנז, נשמה שלי, הולך לי עם הליווייס, עם הפרסול - גיב מי א ברייק, אתה יושב על דירות, נשמה! מה עושה לך את זה, משחקי מלים? אתה מאונן על זה? (מתקדמת לפרונט) אני נמשכת לאשכנזים, שלום. לא כאלה. קיבוצניק, שהגיע לעיר. הוא מחובר לטבע אבל הוא מעריך את האורבני. יש לו ג'ינס ליווייס 501, מהכיס הוא שולף מני זוגי לפילהרמונית. למה? כי הוא גדל על חוה, מאזין לרדיוהד - אבל הגילטי פלז'ר שלו היא לצפות אתי ביחד ב'הכוכב הבא'. כי הוא לא מתנשא. שמאלני זה הכרחי, או-אה, זה הכרחי. - אבל עם עבר קרבי. זאת אומרת טראומות. אני אוהבת טראומות! אני אוהבת להכיל, בקטע אימהי, לחבק. נשמות, הוא לא צנום! הוא לא אטרייט-אורז! הוא לא ורדרד! הוא שזוף ויש לו כתפיים כאלה רחבות, יש לו שרשר דק-דק-דק-דק מזהב. האקס שלי היה תימני (פאזזה). זאת אומרת, אני נמשכת לאשכנזים, אוקיי? אני אתחתן עם אשכנזי! אני רוצה תעודות, מאמאל'ה, אני רוצה תארים, טאטאל'ה! אני רוצה דור שלישי בוגרי טרבלינקה, לא פחות מזה! אני לא מתפשרת על לודז', נשמות!

מיכאל: (פותח את כפתורי החולצה) הנה הפצע שלי

שיר: מה אתה עושה

מיכאל: 12 ס"מ של פצע. מספיק גדול בשבילך?

שיר: מיכאל

מיכאל: מספיק לך? הייתה פה נקודת חן, כזו של אשכנזים שצריך לבדוק כל שנה. בבדיקה האחרונה הרופא אומר לי. שכב אני מוריד לך את זה. עוד חודש תוצאות. בום! מנלומה שלב b2, סרטן עור, סרטן אשכנזי. (הולך, חוזר) אה.. ואני גם אלרגי לפול, כי אני חצי מזרחי. מסתבר שזה יכול להרוג, קטלני כמו סרטן. ולפני חצי שנה אני יושב באסותא אחרי זומ מזיע לבד כי אני לא רוצה להדאיג את אמא. מחכה לשמוע אם יש לי גרורות. יושב שעתיים בתור, חמש פעמים הפקידה שם קוראת "מיכאל" "מיכאל"

מיכאל" "מיכאל". איזה מיכאל? "מיכאל גמליאל!" את מבינה, לא נראיתי לה גמליאל,
לא נראיתי לה תימני, אני לא תימני. אני סורי!!! לאבא שלי זה לא היה קורה.

(פאודה, מיכאל חוזר לכיסא. פאודה)

ליאור: ביום העצמאות 2002 היתה לי הופעה עם 'האירוס הנצרתי' ואז ריקודי בטן! הייתי בת
16 ושבע לפני אני והחבר שהיה לי אז, לאנדרו דומינגז - כן, הוא היה ארגנטינאי -
אבל לא חשוב, יש הופעה אז אני כבר הייתי מוכנה עם הקוקו מתוח, צללית כחולה
בעיניים, מחכה לעלות לבמה. ועכשיו פתאום אני רואה מאחורי הקלעים את אדון
לאנדרו דומינגז יושב עם ילדה בת 15 - מתחרמנים. מול העיניים שלי. איפה שאני
צריכה להיות. באיזה קטע? קודם כל, מה אתה בא לפה? איבדתי את זה ממש,
התחלתי לצרוח עליו, עלה לי הדם ככה, בשנייה, התחלתי לקלל אותו. שיר, את מכירה
את זה שאת מקללת מישהו את יוצאת עליו ב-200 קמ"ש? בואי, תעשי את זה רגע.
תקללי אותו, תקללי את לאנדרו. עכשיו"

שיר: "יא בן זונה, יא אפס, יא מניאק אחד, חתיכת חרא, יא קקה אחד! (ליאור מביימת אותה:
את בוכה, ממש)"

ליאור: "כולם עמדו והסתכלו עליי. באותו יום עצמאות גם אבא שלי הופיע עם חבורת הזמר
'הרוח הטובה', אז מישהו אמר לו 'שמעון, הבת שלך פה היסטורית. תבוא להרגיע
אותה'. אז אבא שלי מיד בא אליי ומתחיל להגיד לי

(מיכאל מתפרץ לסצינה, במבטא כבד, כביכול אבא שלה)

מיכאל: 'ליאור, מה את עושה? אני באמצע הופעה

ליאור: מה זה המבטא הזה, מיכאל? (מתקנת אותו) אין לאבא שלי מבטא, הוא נולד בארץ
ובוא תנסה שוב

מיכאל: "ליאור, איפה הכבוד העצמי שלך? אמרת שהוא רקדן, כזה קפיצי בטח.

ליאור: קודם כל, 'הרוח הטובה' זו להקת זמר, ובוא תירגע כי אתה מדבר על אבא שלי ועוד
שנייה אני אצא עליך"

מיכאל: "אז תני לי נתונים"

ליאור: "איש צבא, מלח הארץ, שקט נוקב"

מיכאל (מנסה שוב לחקות את האבא): "ליאור, מה את עושה? איפה הכבוד העצמי שלך, הא?
שבחיים שלך אף גבר לא יגרום לך להרגיש ככה, שמעת?"

ליאור: ובאותה שנייה אני החלטתי, שאני למצב הזה לא מגיעה יותר בחיים.

שיר פתיחה - דור שני "קריית מלאכי- זה הכי אחי"

ליאור: להקת דור שני. מכירים? דור שני. צעירי קריית מלאכי? וואו איזה מדהימים. הם היו
הדבר האמיתי. טוב אתם לא מכירים אותם כי הם היו מרוקאים. ולא הייתה להם
תוכנית בפריים טיים. הייתה להם רק פינה קטנה אצל קוטנר בזהו זה. הם שרו תכלס.
הם שרו על החיים פה. כל שיר שלהם היה להיט. היה להם הנוער לאן, פושע צעצוע.
אבא מובטל!

(נכנס השיר אבא מובטל)

ליאור: אוסנת זאנו!! היא חודרת. ועד היום אני זוכרת את הראיון הראשון שלהם אצל יואב
קוטנר.

קוטנר: שלום אוסנת

קוטנר: בואי נדבר על השיר שלכם 'דימוי עצמי'. יש איזה עניין של דימוי עצמי בעייתי למי שגר
בעיירת פיתוח כמו קריית מלאכי, קצת מנותק ממרכז הארץ, קצת רחוק?

אוסנת: לי אין. וגם לחבר'ה שאני מכירה אין. יכול להיות שהיה פעם, עכשיו לא נראה לי

קוטנר: אתם מרגישים שייכים?

אוסנת: כן אנחנו די IN

קוטנר: "אני חושב שגם השיר הבא קשור איכשהו לנושא הזה. הוא נקרא 'אמא שלי ממרוקו'.
זה נושא אישי? אמא שלכם באמת ממרוקו?"

נער: אמא שלי מעירק

קוטנר: אתם יודעים הייתם בטח מאד צעירים, היום זה אולי לא כל כך קיים, הייתה למרוקאים
תדמית, 'מרוקאי סכין', היום עוד יש דבר כזה? מישהו מתבייש שהוא ממוצא מרוקאי?"

נער: לא, מה פתאום. להפך

קוטנר: אולי תזכירי איזה מאכלים או מנהגים מיוחדים

אוסנת: קוסקוס

קוטנר: (צחוק מזויף) בואו, אולי תגידו איזה משפט במרוקאית ונעבור לשיר

אמא שלי ממרוקו

שיר: אני נמשכת לאשכנזים.

אסף: שיר? מה נסגר. די כפרה עלייך. מה את דוחפת אותי. מה נדפק לך המוח?

שיר: אסף תרגע

אסף: סתמי את הפה

מיכאל: אסף?! תרגע

ליאור: אסף תרגע.

שיר: לא, זה בסדר, זה דווקא לווהט. תן לי רגע את ההכי גברי שלך

אסף: הכי גברי שלי

שיר: כן

אסף: אז את עכשיו בוחנת את הגבריות שלי?

שיר: אבל עמוק יותר, מלמטה

אסף: מה את מביימת אותי עכשיו, יא חולת שליטה.

שיר: לא נמשכת לאשכנזים. חאלס! לא נכון, וואלק אני רוצה לטגן ברבוניות לגבר שלי אני רוצה לקרוא לו "חיים שלי בלב", רוצה ליום הולדת שהוא ידבר עם אטדגי שיסדר לנו רוצה בשישי טברנה יונית רוצה ג'מעה רוצה הרמות. אני לא רוצה אפטר בברקפסט עם כל ההיפסטריות האלה. רוצה כפיים רוצה על השוחלנות. וואלק בא לי שהוא ישים עליי את היד כאילו אני השפחה שלו, כן שיפליק לי בטוסיק וכן שיצמיד אותי לקיר ושידפוק מכות לבחור השיכור שהתחיל אותי במסיבה.

מתוקים אני לא מעוניינת שהוא ינהל איתי שיחות עמוקות על פמיניזם כשאנחנו אוכלות מנה טבעונית. ואוי ואבוי אם הוא יגיד "עזבי בואי נזמין טכנאי" ! תתקן כבר את המזגן יא חתיכת גייז! כמה לווהט עמוס תמם!

אסף: מה אני יותר- עירקי או אשכנזי? מה אתה חושב? ברור שעירקי. מה נראה לכם. הזרע העירקי הוא הרבה יותר דומיננטי מהביצית הפולנית. הוא נכנס קודם כל צובע הכל בשחור. אחרי זה פותח שם בסטה, מוציא את כל הצנצנות של העמבה, מסדר אותם יפה והביצית לא קולטת לאן היא נכנסה. מה? למה אתה סקפטי? היית רואה אותי בסימטה חשוכה לא היית מפחד שאני אדפוק לך מכות? (אסף מאלתר עוד קצת)

ליאור: אסף, תירגע!

אסף: לא באמת. התכוונתי שאם נגיע למצב כזה שתדעו שאני יכול. אני נגד אלימות. אבל אני גבר סבבה! לפני כמה ימים תליתי מדפים אצל ידידה. יש לי ארגז כלים, כן. ודיבלים ופלס שיצא ישר והכל. מה נראה לכם אני שיחקתי כדורגל שהייתי ילד. מקצועי. אני הייתי בסקציית נס ציונה. קשר שמאלי אי אפשר היה לקחת לי את הכדור מהרגל. אמנם גם לא החזקתי אותו ישר מיהרתי להיפטר ממנו. למסור אותו. כמה גולים הכנתי. אז סבבה היום שנפגשים כל החבר'ה לראות ליגת האלופות אני לא הולך. סליחה שזה מגוחך קצת בעיניי לצעוק על הטלוויזיה "תמסור!" מה הוא שומע אותי? אז נפגש במקום זה עם חברות. ואנחנו יושבות. מדברות. על רגשות. ואנחנו יושבות בתמרה ושותות שייק. כן עם ספירולינה וזרעי צ'יה. כי זה טוב לעור. אתה יודע איזה עור נעים יש לי אחי? בוא תיגע. תזונה זה חשוב אני פותח כל בוקר עם אבקת חלבון טבעוני מקינואה ואפונה. ואני זז. גאגא. אני אוהב להזיז את האגן. אתה מודע בכלל שיש לך אגן אחי? אתה יושב עליו. אתה יודע שזו העצם הכי כבדה בגוף. רק לפמפם משקולות בחדר כושר? אפשר גם להתרכך לתוך האגן. שם טמון האוצר של הגוף.

(אסף רוקד, אחרי כמה רגעים מיכאל נכנס לבמה)

מיכאל: אני הייתי ילד שמנמן. שמן, מה זה שמן, לא מתגלגל. היה לי עודף משקל. ההורים שלי הגבילו אותי לשתי פרוסות לחם בארוחה, הכל הייתי אוכל עם לחם, פסטה הייתי אוכל עם לחם, שניצל עם לחם, פירה עם לחם פיצה הייתי אוכל עם לחם. ושנאתי לרוץ. אבל בשביל רותי גינסר המורה להתעמלות שלי בכיתה ז', איזה נשמה. בשבילה הייתי מוכן לרוץ. ריצת 2000 60 ק"ג על 150 ס"מ, יוני 38 מעלות 70 אחוזי לחות תל אביב. אני רוצה לעצור, אבל אני מסיים את זה גם אם זה בהליכה. סיימתי בריצה, גמור אבל בריצה. רועי עייש שהבריז מהריצה החזיק ביד פחית של קולה וחיכה לי בסוף הריצה.

"קח מיכאל, זה קר"

לקחתי שלוק מהקולה ושתיתי את השתן שלו. במקום לדפוק בו מכות של החיים, ברחתי לשירותים להקיא, כי הכל עלי, גם בגלל הריצה. הוא סיפר לכל השכבה ואני

הייתי הילד הנמוך והשמנמן ששתה את הפיפי של רועי עייש. אמא שלי אמרה "אל תדאג, רועי עייש לא יסיים את התיכון ואבא אמר. "איפה, איפה הוא גר?"

אסף: מיכאל? הלכת פעם מכות?

(מיכאל מהנהן לא עם הראש)

אסף: בוא. פישוק, שחרר ידיים. בוא אני רועי עייש. לך מכות, תהיה איתי, זה רציני.

מיכאל: אסף, די, אסף די

אסף: תוציא את זה, תוציא כבר

מיכאל: די אסף זה לא נעים לי. די אסף!!!

שיר

שיר: כשאני כבר יוצאת לדיוט עם גבר תל אביבי והיא כבר מביע איזשהו עניין ובטעות נפלט לו.

מיכאל: את ממש יפה לדעתי

שיר: אז אני מחייכת בביישנות ונורא מתאפקת לא להגיד לו "כן? באמת מאמי? לא יודעת פשוט אולי לא שמתי לב שקמתי בבוקר בלונדית, שהצטמצמתי למידה 36 שאני מטר שבעים, שהפכתי פתאום ענוגה, תמימה, חסרת אונים. שרואים לי את עצמות הבריוח. שעצמות הלחיים שלי שאובות לכיוון החך העליון שגם כשאני מסכלת רגליים עדיין חודרת קרן שמש עמומה.

מיכאל: מה לא אומרים לך את זה הרבה?

שיר: לא.

מיכאל: חבל

שיר: וברגע הזה הוא יודע...

(שתיקה)

אסף: שאת הלילה הזה... אני מצטער שי אני לא אומר את זה.

שיר: וברגע הזה הוא יודע שאת הלילה הזה היא מסיימת אצלי במיטה. אבל אני לא נשארתי לישון. כי מה אתה רוצה? אתה לא באמת רוצה לחבק אותי ולהתכרבל כפיות, שנרגיש את הגופות שלנו מתחברים. אתה רוצה שאני אעיר אותך עם מציצה. אוי איך אתם

אוהבים. אתה חושב שניצחת, אבל במשחק של "מי יותר גבר" אני לוקחת אותך בהליכה. אתה התחלת איתי כי ראית שדיים גדלום, אתה ראית תחת - ביונסה. אתה ראית שזוף, אתה ראית שחור, אתה ראית אודם אודם רובי מק. אתה ראית שומן. אמרת לעצמך מעניינת, מגניבה משהו מושך אבל קצ.. סקסית.. זאת קללה! מפתיע. מישהו פעם אמר לי: "מה את רוצה שאני אגיד לך? שאת יפה? יפה זה פלקטי! זה זמני! סקסית זה אופי, זה בא מבפנים".

אסף: הוא אידיוט

שיר: אני הייתי בת 19 הראשון שלי בן 39. שנתיים זיין אותי ואת כל העיר.

מיכאל: שיר לא כל הגברים כאלה

שיר: מיכאל? היית מתחתן איתי?

(שתיקה)

שיר: אסף?

(שתיקה ארוכה)

ליאור: אין לי סוף.

שיר: מה?

ליאור: פתאום קלטתי שאין לי סוף. לכולכם יש סוף. (פונה לשיר) כאילו את (פאזזה) בודדה. (פונה לאסף) אתה, יש לך משהו מגדרי, לא הבנתי... אתה גיי? (פונה למיכאל) מיכאל, אני חושבת שיש לך DADDY ISSUES.

אני מה זה סבבה. טוב לי. אני כאילו חצי-חצי שהוא שלם. וממש טוב לי עם זה. אצלי הכל מדהים. באמת, אני גם פולנייה וגם מרוקאית וזה מדהים.. ואני יודעת להגיד את זה גם במרוקאית וגם ביידיש. "עאוד או עאוד" "נוח אונד נוח". אני גם וגם! אני סוכר, אני פלפל אני טפל אני בלי טעם וריח, אני חריימה אני גפילטא אני נסיכת הנילוס אני גם וגם. אני גם וגם.

(ליאור, ממשיכה להגיד אני גם וגם לכל אורך המונולוג של אסף)

אסף: להיות או לא להיות? זאת השאלה:

האם נעלה יותר – להתענות בפגיעותי

ובחיצו של הגורל המתאכזר

או להניף חרבך על ים היסורים

להילחם בגליו הסוערים

וכך לשים קץ גם ליסוריך

למות, לישון, לא לחלום.

מיכאל: אן תכונא אן לא תכון? טילקה הי לקד'ה.

איכון אלעקלה אסמא ואנבל

אזא תחמל קזאיף אלקדר אלטאישייתי וסהאמיהא

אם אזא אשהר סלאחאהו פי וג'הי בחר מן אלמסאאב

ופי פיל'הימא מאנתון יוריחווהו מן מתעבה

אן אמות,

שיר: למות

מיכאל: אן נאום

אסף: לישון

מיכאל: לא אפטר

סוף